

Setge de Barcelona, 1714.

JOAN FUSTER SOBREPÈRE

Una englantina per a avui

Un llibre de poesia declaradament històric, amb la Guerra de Successió al fons

Com és sabut, l'Englantina d'or era, des de la restauració moderna dels Jocs Florals de Barcelona el 1859, el premi dedicat als poemes de tema patriòtic, tradicional o històric. La van guanyar Verdguer, Maragall, Guimerà, Costa i Llobera i Josep Maria de Sagarra, però sempre, des del seu naixement, l'acompanyà un cert tuf d'anacronisme. El tema històric o patriòtic que havia estat en el cor del naixement de la mateixa poesia romàntica, del mateix moviment que va donar vida als Jocs Florals, molt aviat va resultar una cosa del passat, d'altres temps, i en el segle xx el descrèdit d'aquest tema poètic ha estat descomptat.

Per això sorprèn el llibre de Jordi Carrió, *Suite Barcelona*. Una obra declaradament històrica. La *Suite* de Carrió és el dietari escrit entre 1710

i 1715 per un alter ego de l'autor, on se'ns presenta la peripècia personal del protagonista, el seu enamorament d'Elena, una cantant d'òpera, amb el rerefons de la Guerra de Successió, el setge de Barcelona i la sortida final cap a l'exili.

Cal afirmar que estem davant d'una obra d'indubtable mèrit poètic d'un autor de trajectòria personal tardana. Però no és això el que m'interessa destacar en aquestes ratlles. Crec que Carrió ens serveix un producte d'un enorme interès tant per als qui segueixen l'evolució del gènere poètic, com per als historiadors professionals pel tipus de reptes que s'ha proposat, i per la forma brillant i rigorosa en què els ha resolt.

Pel que fa al primer aspecte, no cal insistir en el poc crèdit que la poesia de caire històric i patriòtic ha tingut

en els darrers cent anys en el món culte. I, això no obstant, aquesta obra se'ns presenta com una molt reeixida regeneració d'aquest gènere. Una regeneració que no sols té la seva base en la qualitat poètica i el rigor històric, sinó en com l'autor ha estat capaç d'enfrontar-se a alguns dels problemes seriosos que han gravitat sobre la narrativa de la història en les darreres dècades. És en aquest sentit que el llibre de Carrió mereix també l'interès dels historiadors professionals.

La historiografia romàntica estava més pendent de l'efecte commocionant que volia provocar en el lector i de la mobilització de determinats sentiments que provoquessin una certa identificació amb la narració i els seus protagonistes, que no pas de la precisió de les dades i de la veracitat del relat, i en aquesta manera de

